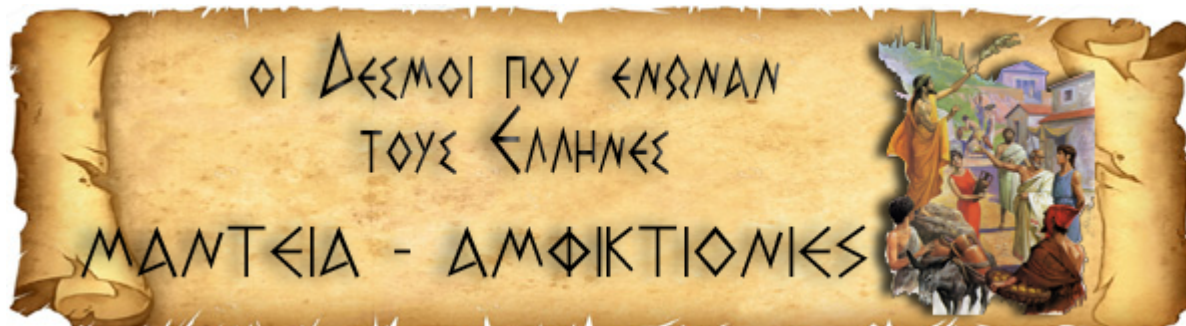

Συνέλευση στους Δελφούς

/ [Πεμπτουσία](#)· [Ορθοδοξία](#)-[Πολιτισμός](#)-[Επιστήμες](#)

Και να που ο μεγάλος στρατηγός Επαμεινώνδας είχε φτάσει στους Δελφούς, τον ιερότερο τόπο της Ελλάδας. Όπου και να γύριζε το βλέμμα του, έβλεπε προσκυνητές από όλα τα μέρη του κόσμου. Πρώτη στάση όλων, οι «Θησαυροί». Έτσι λέγονταν κάποια μικρά κτίρια κοντά στον μεγαλοπρεπή ναό του Απόλλωνα. Οι επισκέπτες άφηναν εκεί τα αφιερώματα και τα αντικείμενα αξίας που ήθελαν να προσφέρουν στον θεό της προφητείας και της μαντικής τέχνης. Ο Επαμεινώνδας, ο Θηβαίος στρατηγός, επιδεικτικά προσέπερασε τον θησαυρό των Δωριέων, οι οποίοι είχαν έδρα τη Σπάρτη, και κατέθεσε ένα σημαντικό χρηματικό ποσό στον θησαυρό των Αθηναίων. Εκείνη την εποχή Σπάρτη και Θήβα βρίσκονταν σε διαμάχη για την κυριαρχία της Πελοποννήσου.

Ο στρατηγός μπήκε με σεβασμό στον ναό των Δελφών και αντίκρισε την Πυθία, την ιέρεια του ναού. Ήξερε τη φήμη που κυκλοφορούσε, ότι οι χρησμοί της Πυθίας έχουν συχνά διπλή σημασία. Αλλά αυτός ήταν αποφασισμένος να ρωτήσει. Είχε την περιέργεια να μάθει το μέλλον του. Ρώτησε την ιέρεια λοιπόν:

- Τι θα πρέπει να αποφεύγω στη ζωή μου για να μην κινδυνέψω από το θάνατο;

Η Πυθία έκλεισε τα μάτια. Καπνοί την περιτριγύριζαν. Μετά από λίγο του έδωσε την απάντηση:

- Να απ

Ικανοποιημένος από την απάντηση της

προφήτισσας, ο Επαμεινώνδας, αφού ευχαρίστησε τον θεό Απόλλωνα, κατευθύνθηκε στον χώρο συνάντησης της **Αμφικτιονίας**. Ήταν πολύ χαρούμενος που αντιπροσώπευε αυτός τη Βοιωτία μαζί με ακόμα έναν σύντροφό του. Και οι 12

φυλές είχαν μαζευτεί εκεί. Η κάθε φυλή είχε στείλει δυο αντιπροσώπους. Άνθρωποι από όλες τις πόλεις της Ελλάδος είχαν συγκεντρωθεί στο μέρος εκείνο. Και φυσικά, η φυλή των Δωριέων από τη Σπάρτη στεκόταν απέναντί του. Έπρεπε να κρατήσει την ψυχραιμία του. Θα έπρεπε να φερθεί διπλωματικά.

- Φίλοι Έλληνες από όλες τις πόλεις, επισκέπτες αυτού του ιερού τόπου των Δελφών, σας καλωσορίζω στη συνέλευση της Αμφικτιονίας μας, άρχισε να μιλάει ένας από τους Ίωνες, που είχαν έδρα την Αθήνα. Παίρνω τον λόγο γιατί νιώθω βαθιά συγκινημένος που υπάρχει αυτός ο θρησκευτικός και πολιτικός σύνδεσμος μεταξύ των πόλεων μας. Αυτή η σύνδεση είναι που κρατάει την ειρήνη και τη φιλία όλων των Ελλήνων σε μια σταθερότητα. Αλλά και ο ιερός αυτός τόπος των Δελφών, ο «ομφαλός» της γης, θα αντιπροσωπεύει για πάντα την ένωση μεταξύ των ελλήνων. Γι' αυτό και πρέπει να τον τιμάμε όσο συχνότερα μπορούμε.

Ο «Ομφαλός» - Μουσείο Δελφών

Ο Επαμεινώνδας θυμήθηκε την ιστορία που

είχε ακούσει από τους γέροντες της Θήβας. Τα παλιά τα χρόνια, ο Δίας, θέλοντας να βρει το κέντρο της γης, έστειλε από τις δύο άκρες της δυο αετούς για να δει πού ακριβώς θα συναντηθούν. Ο μύθος λέει ότι συναντήθηκαν στους Δελφούς, γι' αυτό η ιερή πόλη θεωρούνταν ότι βρισκόταν στο κέντρο της γης, ότι αποτελούσε τον «ομφαλό» της.

- Οπότε, συνέχισε ο Αθηναίος, θα ήθελα να ευχαριστήσω και την πόλη αυτή που μας δέχεται κάθε χρόνο με την ίδια φιλοξενία. Παρόλο που έχει μόνο 700 κατοίκους, όλοι τη σέβονται και την αγαπούν. Οι θησαυροί της όμως φυλάσσονται

από όλους μας. Γιατί όλοι πρέπει να την προστατεύουμε. Και αν κάποιος επιχειρήσει να καταλάβει αυτή την πόλη ή οποιαδήποτε πόλη από την Αμφικτιονία μας, τότε θα πολεμήσουμε εναντίον του και θα τον κατατροπώσουμε, γιατί η συμμαχία μας, η συμμαχία όλων των ελληνικών πόλεων, θα είναι ανίκητη.

Αυτά είπε ο αντιπρόσωπος των Αθηναίων και ξανακάθισε στη θέση του. Η συνέλευση αμέσως απέκτησε πιο έντονους τόνους. Μίλησαν για διάφορα οικονομικά θέματα καθώς και για την καλύτερη διαφύλαξη των θησαυρών των Δελφών. Αντάλλαξαν απόψεις ακόμα και για τους Φωκαείς, καθώς αυτή η φυλή έδειχνε επιθετική στάση απέναντι στην πόλη των Δελφών.

Η συνάντηση τέλειωσε ειρηνικά. Ο Επαμεινώνδας μαζί με τον συμπολίτη του, ως οι δύο αντιπρόσωποι της Θήβας, χαιρέτισαν τα υπόλοιπα μέλη της Αμφικτιονίας και τους βεβαίωσαν ότι οι αποφάσεις που πάρθηκαν θα γίνονταν σεβαστές από μέρους τους. Πήραν το δρόμο του γυρισμού.

- Κανένα μαντείο δεν θα φτάσει ποτέ την ομορφιά και την ιερότητα του μαντείου των Δελφών - ούτε καν αυτό του Δία στη Δωδώνη. Κι αν είναι αρχαιότερο, μονολόγησε ο Επαμεινώνδας. Ο τόπος αυτός φέρνει όλους τους Έλληνες πιο κοντά. Μακάρι να μπορούσαν να ξεχαστούν οι έχθρες των Ελλήνων τόσο απλά, μέσω συνελεύσεων και συναντήσεων.

Ο σύντροφος του στρατηγού δε μίλησε. Τα σκεφτόταν όλα αυτά και προβληματιζόταν. Από τη μια χαιρόταν που όλες οι φυλές είχαν βρει κάποια κοινά σημεία και τηρούσαν τα κοινά τους έθιμα. Αλλά πόσο εύκολο είναι να διατηρηθεί η ειρήνη ανάμεσα σε δύο πόλεις κράτη; Αυτά σκέφτονταν οι δυο συνοδοιπόροι. Δεν ανταλλάξαν κουβέντα, μέχρι που φάνηκε η Θήβα στον ορίζοντα.

Ο Επαμεινώνδας δεν ξέχασε το χρησμό. Έπρεπε να προσέχει. «Να αποφεύγεις το πέλαγος», αυτές οι λέξεις είχαν καρφωθεί στο μυαλό του. Έτσι, όσο μπορούσε, στις μάχες που ακολούθησαν, έπαιρνε τα μέτρα του. Μέχρι που το 362 π. Χ. σκοτώθηκε από το δόρυ ενός σπαρτιάτη στη μάχη της Μαντινείας. Εκείνο το μέρος ονομαζόταν και ονομάζεται μέχρι και σήμερα Πέλαγος.

Αλ. Σαββόπουλος

Στην παρακάτω παρουσίαση μπορείς να βρεις το ιστορικό πλαίσιο των θεσμών των Μαντείων και των Αμφικτιονιών στην αρχαία Ελλάδα.

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

